

‘Groeien in gevoeligheid’

De advent is een tijd van hoopvolle verwachting. Hebben jongeren vandaag nog iets om naar uit te kijken? Kennen zij de deugd van het wachten nog?

Jan COLLA

De donkerste periode van het jaar is ingezet met een inktzwarte vrijdag de dertiende in Parijs. Nu de advent start, een tijd van verwachtingsvol uitkijken, lijkt de hoop op nieuw leven een flinke knauw te krijgen. Durven we nog te wachten, of zien we alleen wat er hier en nu gebeurt? Hebben jongeren nog het geduld en de ruimte om te speuren naar licht? Karen Germeys (34), als studentenpastor voor het bisdom Gent nauw verbonden met IJD Jongerenpastoraal en zelf zuster in de gemeenschap van de bernardinnen, blijft hoopvol. Dat geldt ook voor Marijn Straetemans (31), leerkracht niet-confessionele zedenleer in de derde graad van het KTA2 Villers in Hasselt, een middelbare school voor technisch en beroeps onderwijs.

–Wat betekent advent voor u?

Karen Germeys •Tijd van ingehouden vreugde, dat vind ik een mooie verwoording. We zijn blij dat God als eerste naar ons toe komt, maar we mogen Hem ook tijd en ruimte geven om te komen. Advent is scherp stellen wat Gods droom is zoals die in de teksten van Jesaja klinkt, en hoe wij dat visioen mee kunnen realiseren. Tijdens de advent probeer ik dingen vanonder het stof te halen, zoals meer aandacht voor kwetsbare jongeren. Ook al ken ik hun verhaal, ik probeer met vernieuwde aandacht te luisteren. Dat is groeien in gevoeligheid.

Marijn Straetemans•Ik ben niet gelovig, maar ik deel die positieve kijk op mens en maatschappij. Metaforen als ‘hoopvol uitkijken’ en ‘licht in het duister’ hanteer ik in mijn lessen dan weer niet.

–Hebben jongeren nood aan afgebakende periodes om stil te vallen?

Karen Germeys •Nood weet ik niet, ik merk in elk geval een grote gevoeligheid. In een overprikelde wereld is inkeer moeilijk te vinden. We lijken soms bang van rust: de stilte in een wachtzaal of op een perron wordt voor ons ingevuld met muziek. Daarom organiseren we in de advent een aanbod dat zoekende jongeren helpt in die rust te durven stappen, zoals een zaklampentocht in een natuurgebied of een gebedsweek. Zo’n week vraagt van studenten heel wat engagement in een drukke periode van studeren, maar toch zijn er al ruim tien inschrijvingen. Dat zegt toch iets.

Marijn Straetemans•De jongeren die ik in de klas zie, hebben geen behoefte aan vaste momenten. Ze hebben wel rust nodig, maar meer nog de vrijheid om zelf te bepalen wanneer ze die opzoeken. Ik ervaar wel dat het makkelijker is om persoonlijker contact met hen te hebben op informele momenten, buiten de les. Dan delen ze sneller hun verhaal.

–Zijn ‘wachten’ en ‘langzaam opbouwen’ zeldzame deugden? Moet het vandaag vooral snel, hier-en-nu?

Jongeren stappen mee in een fakkeltocht aan het begin van de advent. „Het komt wel goed met de wereld.” © IJD Hasselt

Karen Germeys •We krijgen via onze gsm, per mail of op Facebook voortdurend impulsen. Kwalitatieve tijd maken voor elkaar is

„We moeten het positieve ook durven te zien. Bang zijn mag, maar ik voel ook veel vertrouwen”

Karen Germeys

niet vanzelfsprekend. Wachten is een zeldzame deugd en wie niet meer kan wachten, kan ook niet echt verwachten. Alles is meteen te koop, kant-en-klaar. Veel jongeren die ik ontmoet, leven in een rush, hun dagen zitten propvol. Ze huiveren voor een gebedsweek of een bezinningsweekend. Als ze dan toch meedoen, krijg ik opvallende reacties. „De kans om eens echt stil te vallen, doet deugd.”

Marijn Straetemans•Ik bracht in een les de vraag ter sprake hoe

we uit de ratrace kunnen stappen, omdat we niet verplicht zijn mee te gaan in die snelle maatschappij. Mijn leerlingen keken verbaasd: „Mevrouw, daar zijn we niet mee bezig.” Misschien heeft het deels te maken met de fase van het leven waarin ze zitten, maar ze hebben daar weinig moeite mee. Ze zijn zich goed bewust van wat er rond hen gebeurt en beslissen zelf hoe ver ze meegaan. Als ze met hun smartphone over de datalimiet zitten, wachten ze wel tot ze thuis zijn. (lacht) Zo lang kunnen ze in elk geval wel nog wachten.

–Advent is ook meer ruimte laten voor anderen die het nodig hebben, denk aan Welzijnszorg. Hoe groot is die gevoeligheid bij jongeren?

Karen Germeys •Die is er, en dat zie je ook in daadwerkelijke hulp. Op onze adventsontmoeting vragen we geen bijdrage, maar een schenking van schoolmateriaal voor De Tinten, een vzw voor vluchtelingen en mensen zonder papieren. Dat lukt prima. Voor materiële of eenmalige ondersteuning zijn jongeren makkelijk warm te maken. Voor langdurige engagementen ligt de drempel hoger. Tijdsgebrek, denk ik, want ik twijfel niet aan hun goede wil: jongeren zijn enthousiast actief in jeugdbewegingen, geven huiswerkbegeleiding enzovoorts.

Marijn Straetemans•Daar zijn ze zeker mee bezig. Solidariteit komt veel aan bod in mijn lessen. Ze zijn nog altijd geëngageerd, maar wel kritisch. Ze geven hun geld niet zomaar aan eender welk

goed doel. Ze moeten weten wat die organisatie doet en waar elke euro aan wordt besteed. Ze zijn ook selectiever: ze kiezen vooraf hun strijd en daar gaan ze dan helemaal voor. Er zijn fanatieke vegetariërs, anderen kiezen voor dierenwelzijn. Ze hebben voorts ook een voorkeur voor kleinschalige projecten, minder voor grote organisaties.

„Leerlingen zeggen me: ‘Lees eens wat minder kranten en kijk wat meer om je heen.’ Dat lijkt me een terechte opmerking”

Marijn Straetemans

–Zien jongeren vandaag nog licht in donkere tijden?

Karen Germeys•De jongeren die ik ken, blijven grotendeels optimistisch. Ik ben blij dat jongeren af en toe de moed hebben om te reageren op het beeld dat van

hen wordt opgehangen, als zouden ze allemaal zwartkijkers zijn. Dat hun geloof en hoop niet weg zijn, bleek meteen na de aanslagen in Parijs. De volgende dag al wilde een groepje jongeren een Taizégebed voor de vrede organiseren in onze kapel. Ik zie veel kleine tekens van trouw en goedheid. We moeten er zelf ook voor kiezen om het positieve te durven zien. Jongeren mogen vandaag bang zijn, maar ik voel bij hen ook veel vertrouwen dat het goed komt met de wereld.

Marijn Straetemans•Ik heb de indruk dat jongeren vandaag positief zijn ingesteld. Ze gaan ervan uit dat ze afstuderen, werk vinden en gelukkig worden. Ze lijken me niet bang, ook al begrijpen ze niet altijd helemaal wat er vandaag in de wereld gebeurt. In het hele terreurverhaal zien ze naar eigen zeggen ook massahysterie, met extra nieuwsberichten waarin volgens hen niets essentieels gezegd wordt. Hun geloof in de klassieke media zijn ze dan ook wat kwijt. Een krant of een tv-journaal is voor hen geen autoriteitsargument meer, omdat ze online veel andere nieuwskanalen ter beschikking hebben. Ze hebben geen oogkleppen, zoeken zelf bronnen en zijn kritisch. Als ik vertel wat ik ’s ochtends in de krant las, zeggen ze: „Lees eens wat minder, en kijk wat meer om je heen.” Ze willen praten over wat er echt leeft, in plaats van mee te gaan met de verhalen die de media in hun plaats kiezen. Dat lijkt me een terechte opmerking.